

קוֹנְטֵרַס

צְדָקַת אֲמוּנָה

יִגְלֶה אֶת טֵהַר הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֵׁישׁ אֶצֶל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם שְׁנוּלֵד, כִּי כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הוּא חֶלֶק מֵהָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְכָל זְמַן שֶׁלֹּא קִלְקַל אֶת מַעֲשָׂיו, מְאִירָה בּוֹ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִם, חֵס וְשָׁלוֹם, קִלְקַל מַעֲשָׂיו וְנַחֲשָׁכָה מִמֶּנּוּ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עָלָיו לְהִשְׁלִיךְ שְׂכָלוֹ וְדַעְתּוֹ וְחֻכְמָתוֹ הַמְדַמָּה, וַיִּבְטַח עַל צְדָקַת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁגָּלוּ לָנוּ הַצְדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁכָּכָל דוֹר וְדוֹר.

*

בְּנוֹי וּמִסֵּד עַל-פִּי דְבָרַי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵי
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרַי תִּלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר גַּפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נַתָּן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים, וּמֵאֲמָרֵי חֻכְמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: הָאָדָם
צָרִיף לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי
בוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז מֵה שְׁיֵאמֹר
לוֹ הַשֵּׁכֶל בְּמִשְׁכַּל רֵאשׁוֹן, יֵדַע
שֶׁהוּא דְבוּרֵי יִתְבָּרֵךְ, וְהַזְכִּיר אֶז
אֶת דְּבָרֵי רַבְּנֵי ז"ל: "הַשֵּׁכֶל
הוּא אֹר גָּדוֹל, וְיֵמְאִיר לוֹ בְּכָל
דְּרָכָיו" (עַיֵן לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק א',
סִימָן א').

(אמרי מוהרא"ש, חלק א', סימן תשעו)

קוֹנְטֵרַס

צִדְקַת אֲמוּנָה

א.

רֵאָה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, לְהַכְנִיס אֶת עֲצֻמְךָ
בְּתוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לִיָּדַע שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה,
מְהֵרָה וּמְקִיָּם אֶת כָּל הַבְּרִיָּאָה כְּלָה, וְהַכֵּל לְכֹל
— דוֹמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת
חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מִשְׁגִּיחַ עַל
כָּל מֵה שֶׁקוֹרָה בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהַכֵּל בְּחֻשְׁבוֹן צְדָק,
וְעַל-כֵּן רֵאָה לְיִשְׂרָאֵל אֶת הָעֲקֻמִּיּוֹת שֶׁבְּלִבָּךְ, וְאַל
תִּשְׁאַל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת וּסְפִקוֹת עָלָיו, חֵס וְשָׁלוֹם, רַק
יִדַע כִּי "צִדְקַת הָאֲמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה הִיא, שִׁישׁ
הַרְבֵּה דְבָרִים שֶׁאֵין הַשֶּׁכֶּל הָאֲנוּשִׁי יָכוֹל לְהִבִּין
אוֹתָם, וּכְשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ יְדִיעוֹת אֱלֹהִים, אֵף

פַּעַם לֹא יִשְׂאֵל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת, כִּי בְּיַדֵּי יֵשׁ דְּבָרִים
 שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּינֵם בְּשִׁכְלִי אֲנוּשִׁי, וּבְאַמַּת אִם
 הָאָדָם יוֹדֵעַ כִּי "צַדִּיק הַשֵּׁם בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל
 מַעֲשָׂיו, וְקָרוֹב הַשֵּׁם לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ
 בְּאַמַּת", אִזּוֹ מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ
 וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחָתוֹ וְכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלָיו אֵלָיו
 יִתְבַּרֵּךְ, כְּאֲשֶׁר יִדְבֹּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו,
 אֲשֶׁר זֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא בְּנִין הָאֱמוּנָה, כִּי בְּזֶה שֶׁהָאָדָם
 מְדַבֵּר עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה מְגַלֵּה שֶׁיֵּשׁ לוֹ
 אֱמוּנָה; עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר, לְחַזֵּק אֶת
 עֲצָמְךָ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְאֵל תִּכְנַס בְּטוֹעֵן וְנִטְעָן
 בְּשׁוֹם קְשִׁיּוֹת וּסְפִקוֹת כָּלֵל, וְאִזּוֹ תִצְלִיחַ דְּרָכְךָ בְּכָל
 אֲשֶׁר תִּפְנֶה.

ב.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ
 בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְאֵף שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ מִשְׁבָּרִים
 וְגָלִים, וְאַתָּה מְלֵא קְשִׁיּוֹת וְעִקְמָמִיּוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
 מֵרַב הִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת וְהַבְּלוּבִילִים וְהַשְּׁלָכוֹת
 שֶׁאַתָּה סוֹבֵל עֲכָשׁוּ, עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי

בַּיָּדַי הַכֹּל בְּחֶשְׁבוֹן צְדָק, וְאִם רַק תִּזְכָּה לְבַטֵּל
 אֶת עֲצָמְךָ לְגַמְרֵי אֱלֹוֹי יִתְבָּרֵךְ, וּתְסַלֵּק אֶת דַּעְתְּךָ
 וּשְׂכָלְךָ, וּתְנִיחַ אֶת עֲצָמְךָ בְּתוֹךְ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה,
 וְתִדַּע כִּי צַדִּיק הוּא הַשֵּׁם וַיִּשְׁרִים הָרָכִיו, אֲזוּ דִיקָא
 עַל-יַדֵּי-זֶה תִזְכָּה לְרֹאוֹת יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה, כִּי הַמַּאֲמִין
 הָאֲמִתִּי, שְׂיִוְדַע שְׂאִינוּ יוֹדַע, אֲשֶׁר זֹוהִי מְדֻרְגָה
 גְּדוּלָה, כִּי עַל-פִּי-רַב הָאָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יוֹדַע
 וּמֵבִין הַכֹּל, וְאֲזוּ כְּשֶׁלֹּא הוֹלֵךְ לוֹ כְּמוֹ שְׂרָצָה, עַל-
 יַדֵּי-זֶה הוּא נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי, מֵה שְׂאִין כֵּן כְּשֶׁאָדָם
 מְסַלֵּק דַּעְתּוֹ וְחֻכְמָתוֹ, וַיִּוְדַע שְׂאִינוּ יוֹדַע, וְרַק
 חוֹקֵק בְּדַעְתּוֹ תָּמִיד "צְדָקַת הָאֲמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה
 — שְׂצַדִּיק וַיִּשְׁרֵ הוּא יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה בְּעֲצָמוֹ
 מִפְּשִׁיט אֶת הָעֵקֶמְמִיּוֹת שְׂבִלְבוֹ, וּכְבָר אֵין לוֹ שׁוּם
 קְשִׁיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְרַגַע שְׂאִין לְאָדָם קְשִׁיּוֹת
 וּסְפִקוֹת עַל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא כְּבָר נוֹשֵׁעַ
 בִּישׁוּעָה נְצַחִית, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים, הַקְּטָנוֹת,
 הַדְּחָקוֹת וְהַבְּלִבּוּלִים, שְׂעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, הֵם
 רַק מַחְמַת הַסְּפִקוֹת וְהַקְּשִׁיּוֹת וְהָעֵקֶמְמִיּוֹת שְׂעוֹלִים
 תָּמִיד בְּלִבְבוֹ, שְׂזֶה הוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא
 לְצַלֵּן, כִּי כְּשֶׁאֵין הָאָדָם שָׁלֵם בְּדַעְתּוֹ וּבְלִבְבוֹ עִמוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה הוּא שְׂבוּר כְּחָרֵס הַנִּשְׁבֵּר, וְהוּא

תמיד מבהל ומבלבל, וצרים ומרים לו החיים יותר ויותר, כי כשאין לאדם אמונה ברוה ומזככת, ומכל שכן כשיש לו גם קשיות וספקות עליו יתברך, אזי הוא לגמרי משגע מרב צרותיו, לא-כן כשאדם מסלק את דעתו ואת חכמתו ובינתו, ויודע ומאמין שצדיק השם בכל דרכיו, ומכניס בעצמו "צדקת האמונה" הקדושה, על-ידי-זה זוכה לישוב הדעת, וחייו חיים נעימים, ערבים ומתקים, וטועם טעם עולם הבא בעולם הזה; אשרי מי שזוכה לידע שאינו יודע כלל, והוא מאמין ב"צדקת האמונה" הקדושה, שכל מה שעושה הקדוש-ברוך-הוא, הוא לטובתו, ועל-ידי-זה בעצמו יזכה להתקרב אליו יתברך יותר ויותר.

ג.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, אחי היקר, באמונה פשוטה בו יתברך, ואל תשאל שום קשיות וספקות עליו יתברך, ואף שעובר עליך מה שעובר — משברים וגלים, ובכל פעם אתה רואה שהולך לך בדיוק ההפוך ממה שקוית ורצית וכו', עם כל

צדקת אמונה

תקיג

זאת ראה לחזק את עצמך באמונה פשוטה, ותדע
כי צדיק וישר הוא יתברך, ויש הרבה דברים
שקורים עם האדם בזה העולם, שאי אפשר להבין
זאת בשכל אנושי כלל מרב עמק פונתו יתברך,
ולכן צריכים להכניס את עצמו תמיד ב"צדקת
האמונה" הקדושה, ולידע כי צדיק השם בכל
דרכיו וחסיד בכל מעשיו, ובנדיאי פונתו לטובה,
ואם תכניס בעצמך את "צדקת האמונה", ולא
תקשה שום קשיות עליו יתברך, אז ויקא תחיה
חיים טובים, ערבים ונעימים, ותעבר את העולם
הזה בשלום.

ד.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר כל מה
שעובר עליך הוא בחשבון צדק ממנו יתברך, ואף
שיש דברים שאי אפשר לה להבין, עליך לדעת
אשר יש בחינת ממצע בין כל שנויי הברואים
שבעולם — בין דומם לצומח, בין צומח לחי, בין
חי למדבר, ונפש האיש הישראלי היא הממצעת
והמחברת בין כלליות כל העולמות לבורא יתברך,

ועל ידה נמשך השפע והחיות והקיום לכל העולמות
כלם, ועל-כן בישראל תלוי הכל כידוע, וכל אלו
הממצעים הם בחינת כח המדמה, שמדמה מלתא
למלתא, ומחבר ומקשר שני הפכים יחד, ושרש
המדמה למעלה למעלה בקדשה נמשך מהנפש
הישראלית, שהיא היא מחברת עליונים ותחתונים,
כי היא בחינת הממצע והחבור בין הבורא יתברך
לכלליות העולמות, ובאמת נפש הישראלית בשרשה
גבוהה מאד מאד, והיא חלק אלוה ממעל ממש,
ונכללת בו יתברך בתכלית האחדות, רק שיש
בנפש הישראלית כח הזה שהיא הבחינה האחרונה
שבנפש הישראלית, והיא בחינת כח המדמה שמחבר
את הגשמי והרוחני, שעל-ידי-זה נמשך השפע
והחיות לכל העולמות — על-ידי נפש הישראלית,
נמצא שעקר כח המדמה, שרשו נמשך מנפש
האדם, והינו מנפש הישראלית, ועל-כן עקר קשר
כל העולמות תלוי בנפש הישראלית, ועל-כן עקר
ברור המדמה שבזה תלויה עקר האמונה, שהיא
יסוד הכל, תלוי בנפשות ישראל, ועל-כן קדם
שבועות שהוא קבלת התורה, בחינת ברור המדמה,
קורין פרשת במדבר, שמדבר שם ממנין ומספר בני

צדקת אמונה

תקטו

ישראל, כמאמר חכמינו הקדושים — מנו ועצרו, כי עקר ברור המדמה תלוי בנפשות ישראל, ומספר ומנין הוא בחינת מדמה, ועל-ידי שסופרין נפשות ישראל את הימים קדם שבועות, זמן מתן תורתנו, על-ידי-זה נתברר המדמה, וזוכים אחר-כך לקבל את התורה, שהיא המשכת המחין להשיג את רוחניות חיות אלקותו בגלוי נפלא פנים אל פנים, אך מחמת שעקר אחיזת הסטרא אחרא, היא בבחינת מדמה, על-בן חוששין שלא תתאחז הסטרא אחרא סטרא דמותא, על-ידי המספר והמנין, שהיא בחינת מדמה, עד שיחשב שיש לו הרבה זמן בזה העולם, וכאלו יש כאן בזה העולם איזה טבע, או "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה", שזה ערבוב המדמה, על-בן צוּתה התורה להקריב את קרבן עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, לרמוז שההכרח לסלק את הדעת והשכל, ולעשות עצמו כמו בהמה ממש, ולידע שאין יודעים כלל, שכל זה הוא בחינת ברור המדמה, שיזכה לידע שצדיק וישר השם, וכל מה שעושה עמו הקדוש-ברוך-הוא הוא בךשבון צדק; אשרי מי שזוכה להכניס את עצמו ב"צדקת

האמונה " הפשוטה, ואין לו שום קשיות עליו
 יתברך כלל, שאז על-ידי-זה יזכה לברור וזכוף
 המדמה עד שיתעלה מעולם לעולם, עד שיהיה
 נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ואפלו שמסתובב
 בזה העולם הגשמי והחמרי, אף-על-פי-כן מחו
 ומחשבתו יהיו דבוקים בעולמות עליונים.

ה.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר ענין
 זה — לקשר החיצוניות אל הפנימיות, דהינו
 להסתפל בכל דבר על השכל האמת שיש בו,
 ולהתקרב על-ידי כל הדברים להשם יתברך, זה
 הענין הוא גבה ונעלם מאד מבני אדם, ואי אפשר
 לזכות לזה, כי אם על-ידי התורה הקדושה, אשר
 על ידה מכניעין היצר הרע, ומגבירין היצר הטוב
 על היצר הרע, וכל אחד כפי מה שמשבר תאות
 לבו, כמו-כן זוכה לזה השכל, ואפלו מי שמשבר
 התאות, צריך להזהר שיהיה לו צמצום בשכלו,
 שלא יהרס הגבול, להסתפל במה שאין לו רשות,
 מפל שכן מי שמשקע עדין בתאות,

צדקת אמונה

תקיו

שְׁצַרִיךְ בְּוֵדָאֵי לְצַמְצָם שְׁכָלוּ, שְׁלֵא יְהֵרֵם — לִידַע
יֹוֹתֵר מִהָרְאוּי לֹו לְפִי מִדְרָגָתוֹ, עַל-כֵּן עָקֵר הַחֲכָמָה
וְהַשְׁכָּל הָאֲמֵת הוּא הָאֲמוּנָה, שְׁהִיא כָּלֵל הַתּוֹרָה,
כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהֵלִים קי"ט): "כָּל מְצוּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה",
הֵינּוּ שְׁצַרִיכִים לְהִתְנַהֵג בְּכָל דְּבָר עַל-פִּי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, וּכְשֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּאִיזָה דְּבָר, יֵדַע וַיֵּאֱמִין
בְּאֲמוּנָה שְׁלָמָה, שְׁבְּוֵדָאֵי יֵשׁ בְּזָה הַדְּבָר שְׁכָל גְּדוּל,
וַיְכוּלִים לְהַפִּיר בְּזָה הַדְּבָר גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ,
וְלְהִתְקַרֵּב עַל-יְדֵי-זָה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאִם יִזְכָּה לִידַע
וְלְהִבִּין בְּזָה, אִיזָה שְׁכָל הַנוֹגֵעַ לְעַבּוּדַת הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ
— מַה טוֹב, וְאִם לָאוּ יִצְמָצָם וַיִּסְמָךְ עַל אֲמוּנָה, עַד
שְׁיִזְכָּה שְׁיִזְכֶּךָ גּוֹפּוֹ כְּרְאוּי, אִזּוֹ יִזְכָּה לְהִבִּין כְּרְאוּי
לֹו, אֲבָל עַל-כָּל-פָּנִים אֲפֵלוֹ כָּל זְמַן שְׁאִינוֹ מִבִּין
הֵיטֵב הַשְׁכָּל שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבָר, הוּא מֵאֱמִין בְּאֲמוּנָה,
שְׁבְּאֲמֵת יֵשׁ בְּזָה חֲכָמָה וְשְׁכָל גְּדוּל, כִּי כָּלֵם בְּחֲכָמָה
עֲשִׂיתָ, וְהַכָּל בְּשִׁבִיל לְהִתְקַרֵּב עַל-יְדֵי-זָה לְהֵשֵׁם
יִתְבָּרֵךְ, וְלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ עַל-יְדֵי-זָה; וְלִכֵּן רְאֵה,
אֲהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, לְהַכְנִים אֶת עֲצָמָךְ תָּמִיד בְּ"צִדְקַת
הָאֲמוּנָה", וְעַל-יְדֵי-זָה תִזְכָּה לְזַכֶּךָ אֶת עֲצָמָךְ
לְגַמְרִי, וְתִהְיֶה מְזוּכָר מִבֵּית וּמִבְּפָנִים, כִּי אֵין לְךָ
עוֹד דְּבָר הַמְזוּכָר אֶת הָאָדָם כְּמוֹ "צִדְקַת"

האמונה " הקדושה, שאף שעובר עליו מה שעובר, עם כל זאת, הוא מצדיק עליו את הדין, ויודע כי צדיק וישר הוא, ויש הרבה דברים, שאי אפשר להבין בשכל אנושי, ועל-ידי אמונה פשוטה זו, הוא זוכה לקשר החיצוניות אל הפנימיות, דהינו שיודע שבכל דבר גשמי וחיצוני, שם גנוז ומסתר אלקותו יתברך, והכל לכל מה שלמראה עיניו — דומם, צומח, חי, מדבר, הוא כסא לאלקותו יתברך, ואז בידיעות אלו יכולים לעבר את העולם בטוב ובנעימים, ולזכות לרשת עולם הבא בעולם הזה.

ו.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר עכשו בדור הזה, אפלו האמונה הפשוטה נסתרת ונעלמת אצל כל אחד בלבד, ואי אפשר לדבר מזה הרבה, כמו שרואים בחוש, כי כל ישראל יודעים ומאמינים בהשם יתברך, שמלא כל הארץ כבודו, ואף-על-פי-כן על-פי-רב שוכחים ממנו יתברך, ורץ כל איש אחר בצעו ותאוותיו, ואפלו הכשרים והצדיקים

צדקת אמונה

תקכא

כי יש להם הרבה קשיות וספקות עליו יתברך, כי עלית האמונה הנפולה, היא דבר פלא, כי קשה הדבר להבין בשכל, איך אפשר להעלות האמונה על-ידי איזו עצה, כי מאחר שאין לו אמונה, אם-כן לא יאמין, חס ושלום, גם בעצה, כמו למשל בענין העצה המבארת, שלבוא לאמונה כללית, הוא על-ידי למוד פוסקים, ולדבר דבורי אמונה, אם-כן צריך להאמין בתחלה בעצה, והלא הוא רחוק עדין מאמונה, אך באמת מי שנפל מאמונה לגמרי, חס ושלום, כמו עובדי כוכבים והחכמים בחכמות חיצוניות, בודאי לא יועילו להם כל העצות, מאחר שאינם מאמינים כלל, ואינם מבקשים אמונה כלל, ממילא אינם מאמינים כלל גם בעצות, וכמו-כן גם לענין אמונת חכמים, אך באמת ישראל עם קדוש הם מאמינים בני מאמינים, ושרשם אמונה, ועל-כן כשנופל אחד מישראל, חס ושלום, מאמונה, בודאי נשארה בו עדין איזו נקדה מאמונה, כי זהו בעצמו מה שמצטער שנפל מאמונה ומחפש אחר עצות טובות להקים ולחזק את האמונה, זה בעצמו אמונה, כי בפנימיות לבבו האדם מאמין באמת בהשם

יתברך ובצדיקים הקדושים, רק שאינו מרגיש
 האמונה בהתגלות בשלמות, כי האמונה אצלו
 בקטנות, בבחינת שבירה, ועל-כן מועילה לו עצה,
 כי תכף שאומרים לו איזו עצה טובה לאמונה,
 הוא חוטפה, כמו אבן טובה, מאחר שעדין יש
 בפנימיותו נקדת האמונה, והוא מתגעגע לדעת כמה
 להשלים ולהעלות אמונתו הנפולה והשבורה, על-
 כן יכול לקח אילו נקדות טובות משברי האמונה,
 ולהשלים אותה על-ידי-זה בשלמות, כי על-ידי-
 זה יתחזק להאמין ולקיים עצת החכמים, שנותנין
 לו עצות טובות לתקן ולהשלים האמונה, וזה
 בחינת לוחות ושברי לוחות מנחים בארון, שעל-
 ידי בחינת שברי לוחות, בחינת אמונה השבורה,
 על-ידי-זה בעצמו חוזר ונתקן, ונשלמת האמונה
 מחדש בבחינת לוחות, כי על-ידי שנשארה בו
 איזו נקדה מהאמונה השבורה, על-ידי-זה מקיים
 עצות החכמים, שנשברה אמונתם אצלו, ועל-
 ידי-זה חוזר ומתקן האמונה, שזה בחינת קבלת
 לוחות שניים, כי אמונה היא יסוד כל התורה
 כלה; ועל-כן אהובי, אחי היקר, אל תיאש עצמך,
 אף שאתה עכשו בעמקי עמקים בשאול תחתית

צדקת אמונה

תקיט

שדבוקים בו יתברך תמיד, אי אפשר להם לדבר עם העולם בהתגלות גדולה מהשם יתברך, כְּאִשֶּׁר הָיָה רְאוּי לְצַעֵק בְּכָל פַּעַם עַל בְּנֵי הָעוֹלָם — מָה אַתֶּם שׁוֹתְקִים? וּמָה אַתֶּם חוֹשְׁבִים לְעַצְמְכֶם? וּמָה אַתֶּם עוֹשִׂים בְּזֶה הָעוֹלָם?! הֲלֹא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ, וְעוֹמֵד עָלֵינוּ בְּכָל רִגַע, וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשֵׂינוּ כִּי מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וּמִי לֹא יִירָא וַיִּפְחַד מִפְּנֵי יִתְבָּרַךְ וְכוּ'?! אַךְ מַחֲמַת גִּשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם וְעִכְרִית הַמַּעֲשִׂים אֵי אִשֶּׁר לְדַבֵּר הַרְבֵּה בְּהַתְגַּלוֹת, אֲפֹלוּ מִהֶאֱמוּנָה הַפְּשׁוּטָה וְהַיְדוּעָה לְכֹל, וְצָרִיכִים לְדַבֵּר מְזֶה בְּרָמָז וּבְסוּד, בְּחִינַת — כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסֹּתֵר דָּבָר, כִּי זֶה יְדוּעַ וּמְבֹאָר, שְׁכָל הַסּוּדוֹת וְהַנְּסֻתָרוֹת הֵם לְכֹל אֶחָד כְּפִי מַדְרַגְתּוֹ, וּמָה שֶׁהוּא אֲצֵל זֶה בְּחִינַת נְגֻלָּה, הוּא אֲצֵל אַחַר הַנִּמּוּךְ מִמָּנוּ בְּחִינַת סוּד וְנִסְתָּר, וְכֵן הוּא גַם בְּכֹלל הָעוֹלָם, מֵה שְׁבֻזְמָן זֶה הוּא סוּד וְנִסְתָּר, יְכוֹל לְהִיּוֹת שְׁבֻזְמָן אַחַר — שִׁיְהִיָּה הָעוֹלָם גְּבוּהָ קָצַת בְּמַדְרַגָּה, וְאִז תְּהִיָּה זֹאת הַבְּחִינָה בְּחִינַת נְגֻלָּה, וְעַל-כֵּן עֲכָשׁוּ מַחֲמַת גִּשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם, נֶאֱמַר אֲפֹלוּ עַל יְדִיעַת אֱלֹקוֹתוֹ בְּפִשְׁיטוֹת גַּם-כֵּן — כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסֹּתֵר דָּבָר, אֲבָל לְעַתִּיד כְּשִׁיְתְּגַלוּ הָעִצּוֹת הַנִּפְלְאוֹת, אִז תִּתְגַּלֶּה

אלקותו יתברך לעין כל, עד שלא נתבייש לדבר בפני כל העולם מהשם יתברך ומאמונתו הקדושה בהתגלות גדולה, בבחינת — ונגלה כבוד השם, וזה בחינת אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבזו לי, כי אז תמלא הארץ דעה לדעת את השם, ויקים — כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם, והעקר תלוי כפי שמקדים עצמו בעת קטנותו וירידתו ונפילתו, כשעדין חשך ומר לו, ואינו רואה שום אור, עם כל זאת הוא מחזק את עצמו ב"צדקת האמונה" הקדושה, על-ידי-זה סוף כל סוף יזכה להבין בעצמו את האמונה הקדושה, ויוכל להכניס אותה גם באחרים.

.ז.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר על כל אחד עוברים בזה העולם משברים וגלים, כי נחשך לו תמיד אורו יתברך, עד שיש בני אדם שנפלו כל-כף — שנפלה ואבדה אצלם האמונה הקדושה, וקשה וכבד מאד להגביהם ולהעלותם ולהחזירם אל פשטות האמונה הקדושה

ומתחתי, ואתה מרגיש את עצמך הגרוע ביותר, הירוד ביותר והפחות ביותר, מפני שנחשכה ממך האמונה הקדושה, ויש לך הרבה קשיות וספקות עליו יתברך, ולבך מלא עקממיות, עם כל זאת ראה לחזק את עצמך אפלו עם נקדה אחת שיש לך משברי אמונה, ועל-ידי נקדה אחת, תזכה להגיע לעוד נקדה, וכן תצטרך נקדה לנקדה, עד שתזכה להפגס אל תוך היכל וארמון האמונה הקדושה, אשר אין לך עוד נעם וערבות, זיו וחיות ודבקות כמו המאמין האמתי בו יתברך, שידע, שהכל לכל אין סוף, והוא יתברך מחיה ומטה ומקים את הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם כסא לאמתת מציאותו יתברך.

ח.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי מה שהרבה רחוקים מאמונה בו יתברך, הוא רק מחמת חכמות העולם הזה, שהן חכמות של הכל שיש לכל אחד, וכל אחד הוא חכם בעיניו, ובאמת מי שיש לו מח בקדקדו, יכול להבין בנקל, שכל החכמות של

העולם הזה הן שטיות והבליים, ואינם בכלל חכמה
כלל, מאחר שעל ידם אינו יכול לבוא לתכליתו
האמתית והנצחית, שהוא העקר, כמו שכתוב: הנה
בדבר השם מאסו וחקמת מה להם, וכתוב: אל
יתהלל חכם בחכמתו וכו', כי אם בזאת יתהלל
המתהלל — השכל וידוע אותי, כי עקר החכמה
האמתית, היא חכמת הצדיקים הגדולים, שזכו
לחשב באמת על תכליתם הנצחית, כי זה עקר
החכמה באמת, בבחינת — איזהו חכם הרוצה
את הנולד, שצריך כל אדם להשפיל על דרכיו,
ולהתישב היטב מה יהיה נולד ממעשיו ועסקיו
ביום האחרון, אשר לזה אין זוכין בשום חכמה
שבעולם, כי אם על ידי חכמת הצדיקים האמתיים,
שעקר חכמתם הוא להשתדל לפרש עצמם מזה
העולם לגמרי, עד שזכו לזה בשלמות, ששברו
כל התאוות בתכלית עד הקצה האחרון, ולא נשאר
להם שום נדנוד ריח משום תאוה של זה העולם,
ורק צדיקים כאלו, הם יכולים לתקן את כל העולם,
ולהחזירו למוטב — כל מי שרוצה להדבק בהם,
כי כל אדם צריך להגיע לזה — להשיג את
התכלית הנצחית — דבקות הבורא והשגת אלקות

צדקת אמונה

תקכה

והקדשה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח, אבל לא כל אדם זוכה לזה, וזעירין אינון דזכין לזה בשלמות באמת, על-כן עקר התקון של כל אדם הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים אמתיים להם ולתלמידיהם וכו', כי הצדיקים האמתיים יכולים לתקן ולרפא כל אדם שבְּעוֹלָם, אף-על-פי שהוא חולה מאד בנפש ובגוף, כי כמו שהמבזה תלמיד חכם אין רפואה למכתו, כמו שאמרו חכמינו הקדושים, כמו-כן להפך — מדה טובה מרבה, שהמאמין בצדיקים ובתלמידיהם, שהם באמת תלמידי חכמים אמתיים, אין מכה בעולם בגוף ונפש שלא יקבל רפואה על ידם, בבחינת — ולכל בשרו מרפא, הנאמר ביגיעות התורה, כי עקר התורה אין יודעים כי אם צדיקי האמת, שפרשו מתאוות העולם הזה לגמרי לגמרי, רק הם יודעים לדרש את התורה ולפרש ולבאר כל הדרכים והנתיבות שבהן, באפן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבְּעוֹלָם, אבל מחמת שלא כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו, ואיך זוכים להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת, על-כן העצה לזה, היא נדר, שינדר

איזה נדר ויקים מיד, כי נדרים סג לפרישות, כי כל הנדרים הם בחינת פרישות, שרוצה להפריש את עצמו מאיזו תאוה כדי להתקרב להשם יתברך, ואפלו נדרי צדקה והקדש הם גם כן בחינת פרישות, כי בעד זה הממון היה יכול לקנות לעצמו איזה דבר שהגוף נהנה ממנו, והוא משבר תאוותו ונותן זה הממון לצדקה, ועל כן על ידי זה עולה ומקשר את עצמו לצדיקים אמתיים, שזכו לתכלית הפרישות באמת, וזוהי לאמונת חכמים ולהתקרב אליהם, כי מאחר שהשם יתברך רואה שממשיך עצמו לדרכיהם, ומקבל על עצמו לילך בדרכיהם ובעצותיהם, שכל זה הוא בחינת פרישות על ידי נדר שהוא בחינת פלא, בבחינת — כי יפליא לנדר וכו', על ידי זה זוכה להאמין בחכמים ובצדיקים הנפלאים, שזכו לפליאות חכמה על ידי שפרשו עצמם מהעולם הזה לגמרי.

.ט

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר על ידי אמונה נכנסים אל השכל ונשלמת הדעת,

צדקת אמונה

תקכז

ועל-ידי-זה יכולים לדרש את התורה, כי כשאין אמונתו בשלמות, אז דעתו ושכלו אסורים כמו בכבלי ברזל, בשביה ובבית האסורים, כי השכל האנושי קצר מלהשיג שום דבר על בוריו ומכוננו על-בן כל חכמי המחקרים תועים ונבוכים הרבה בכל החכמות שלהם, כי עדין אין שום חכמה ברורה אצלם, ויש ביניהם ספקות ומחלקת הרבה ומבוכות עצומות בכל חכמותיהם, פידוע לבקי בהם, וכל זה מחמת שעל-ידי שכל אנושי אי אפשר להשיג שום דבר על בוריו ואמתתו, ועל-בן כשנכנס לאיזו חכמה בלי אמונה, חס ושלום, הרי שכלו כמו אסור ותפוס בתפיסה שאינו יכול לצאת משם, כי דעתו נשארת נבוכה ותפוסה במה שמעין בו, ואינו יכול לצאת משם בשלום, אבל כשיש לו אמונה, שהיא בחינת שבת, בחינת עולם החרות, אז דעתו בן חורין, כי יודע כל הדברים על בורים על-ידי האמונה לבד, על-ידי שמאמין לדברי רבותינו ואבותינו הקדושים, שזכו להשיג הכל על-ידי נבואה ושפע אלקי, שהוא למעלה מאד משכל אנושי, ואז יש לו יסוד לעמד עליו שהוא האמונה הקדושה שעליה עומד הכל, ועל-

יְדִי-זֶה יְכוּל לְהַכְנִס לְכָל דְרוּשֵׁי הַתּוֹרָה וְלִצְאָת
 מֵהֶם בְּשָׁלוֹם, מֵאַחַר שֵׁשׁ לוֹ יְסוּדוֹת חֲזָקִים עַל-
 יְדֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה; עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אָחִי
 הַיִּקָּר, לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמָךְ לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
 וְזֶה יִפְתַּח לְךָ שְׁעָרִים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת הַתּוֹרָה,
 הַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יְתָבְרָךְ, וְתִהְיֶה בְּעוֹלָם הַחַרוּת,
 וְתִרְגָּשׁ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ
 יְתָבְרָךְ, כִּי הָאֱמוּנָה הִיא הַדְּבִקוֹת, כָּל מֵה שֶׁאָדָם
 יוֹתֵר חֲזָק בְּאֱמוּנָה, הוּא יוֹתֵר דְּבוּק בּוֹ יְתָבְרָךְ,
 וְכִשֶּׁהוּא דְּבוּק יוֹתֵר בּוֹ יְתָבְרָךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּכְּךָ
 וְנִתְחַדַּד מִחַ מְחֻשְׁבָּתוֹ, וְזוֹכֶה לְהַשִּׁיג הַשְׁגוֹת נוֹרָאוֹת
 וְנִפְלְאוֹת, פְּלִאִי פְּלִאוֹת בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וּבְהַשְׁגוֹת
 אֱלֹקוֹת, וְזוֹכֶה לְהַכְנִס לְפָנָי וּלְפָנִים עוֹד בְּחַיִּים
 חַיּוֹתוֹ, וּמְטִיל בְּזֶה הָעוֹלָם כְּמוֹ מִי שֶׁמְטִיל בְּגֵן
 נְהַדָּר; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזוֹכֶה לְ"צִדְקַת הָאֱמוּנָה", לִידַע
 כִּי הוּא יְתָבְרָךְ צָדִיק בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו,
 וְהַכֵּל לְטוֹבָתוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִפְלֵל לְגַמְרֵי בּוֹ יְתָבְרָךְ
 לְנִצָּח; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּכָא!

תם וּנְשָׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!